

Coses que potser no són com creiem haver-les viscut

written by Miquel Manubens | 7 d'octubre de 2022

Els que em llegiu sabeu que jo no volia cap referèndum, perquè penso que Catalunya no el necessita, i que a més un referèndum quatriprovincial és contraproduent, perquè és renunciar a la història i al territori. Des de la Constitució de l'Havana que perdem un llençol a cada bugada per tenir dirigents polítics analfabets històrics voluntaris. És gravíssim plantejar una secessió d'aquesta manera, renunciant a recuperar territoris, lleis i costums, i a sobre fent una absurditat tan grossa com redactar una llei de transitorietat jurídica des de les lleis espanyoles. És una independència amb renúncia total.

Fa anys un periodista va preguntar a Pujol quan seríem independents. La resposta va ser: "Quan la secretaria d'estat dels EUA ens hi autoritzi".

El dia del referèndum del 9-N de 2014, teníem uns vaixells de guerra americans al port de Barcelona, i segons se'ns va dir a CDC teníem concedit un crèdit pont de la UBSuisse de 45.000 M€ per tirar endavant la independència. També s'ha dit que teníem 40.000 M€ més d'Israel només pel fet de compartir patents entre les nostres universitats, i així fer-les constar com patents de la UE.

Fins aleshores s'havien fet tots els passos possibles per tenir preparades les estructures d'estat, des del programa per una agència tributària completa fins al desplegament de duanes i altres coses que encara depenen de l'Estat.

Artur Mas va voler plantejar la unitat independentista i no va parar fins a aconseguir presentar-se a les eleccions del 27-09-2015 junt amb ERC amb el nom de Junts pel Sí, pensant que amb ERC dintre del govern els danys en cas de no fer la independència serien compartits amb ERC. Els següents dies

alguna cosa va grinyolar i Artur Mas no va voler jugar-se els quartos amb alguna gent, i va fer un pas al costat, amb agraïment etern a l'impossible empat assembleari de la CUP.

Fou complicat compartir govern amb mentiders que públicament eren els més bones persones i els més independentistes, però a l'administració no només no preparaven res, sinó que on ells tenien atribucions desmuntaven la feina feta. Com a exemple el primer que va fer Junqueras a Economia va ser fer fora al responsable que havia generat tota l'estructura de l'Agència Tributària Catalana el 2012: Joan Iglesias ([veure els minuts de 1:25:00 fins 1:29:20 d'aquest vídeo](#)).

Quan no es van veure capaços de proclamar la independència, es van inventar un nou referèndum i així van poder convertir els famosos 18 mesos en 25.

I va arribar el 17-A, quan una operació de propaganda del CNI es va convertir en una massacre. Penso que la idea original era un atemptat fallit contra una instal·lació vital del camp de Tarragona, que seria convenientment neutralitzada totalment per la Guàrdia incivil, creant així la justificació per a desplegar forces militars a tota Catalunya per, de passada, evitar el referèndum. Però algú va fer explotar la casa d'Alcanar, i els ximples útils se'ls van desbordar.

Registrar les Conselleries el 20-S va ser una provocació, que els nostres no van saber llegir bé, i una operació d'hores la van convertir en una mini-revolució que justificava a ulls d'Espanya (i d'Europa) l'enviament de *piolins*. La protecció posterior excessiva dels edificis colonials també pretenia provocar.

El referèndum de l'1-0, per a la classe dirigent, havia de ser una performance, amb milers de gent fent cues i no poder votar. Fins i tot en Jordi Sànchez va dir que "1.000.000 de persones fent cua serà un èxit" o Cuixart dient que no calia ser als col·legis electorals prèviament.

Rajoy, seguint la seva línia tancredista, no volia fer res respecte al referèndum, però això li hauria provocat problemes polítics a Espanya, per tant, van dissenyar una operació de propaganda consistent a enviar policies espanyols als llocs on votaven polítics catalans, per tal que aquests fossin qui forcessin la suspensió.

L'objectiu no era en cap cas que no es votés enlloc, sinó aconseguir anul·lar prou nombre de meses perquè la participació total fos com més baixa millor. Si Rajoy hagués volgut, els 14.000 efectius espanyols més els 14.000 mossos, repartits per tots els 2.315 collegis electorals, tocaven a 12 policies per cadascun, que en fer guàrdia des de dijous a la matinada, amb els nissans bloquejant les portes de les escoles, i donant festiu a tots els escolars, hauria fet impossible la votació. Operació arriscada, però no impossible.

Un petit grup d'informàtics van fer possible el cens global, gràcies a tenir les bases de dades del cens en un servidor d'un país exòtic del Carib. L'ordinador que tenia la base de dades abans de pujar-la va donar més voltes que una atracció de fira dintre d'un cotxe particular. Les urnes les va organitzar un ciutadà que no viu al país, i sense informar a ningú dels partits. L'única cosa que sí que sabien els dels partits era on s'imprimien les targetes censals, que evidentment van poder ser interceptades per la policia espanyola.

Aquella nit de l'1-0 el resultat era tan aclaparador, que si tota la gent que normalment vota i no va votar, hagués votat tota en bloc al NO, ni així perdria el Sí. Per això després d'enviar-nos a tots els militants per whasapp la xifra real de vots registrats, es va amagar aquesta xifra de gent registrada i els seus vots que havien estat robats, i, per tant, no podien votar en cap altre lloc.

El Govern tenia l'obligació legal de proclamar la independència el dia 3-0 i ho va incomplir, encara no se sap

per què. El cert és que el missatge del rei a la nit va afavorir la creació de la por, [tan repetida per molts polítics després](#). O sigui, el missatge del rei va facilitar la feina als líders processistes catalans.

El dia 10-10 de nou, el president es va tornar a empetitir, aquest cop per la petició directa de Donald Tusk, però per molts llibres que s'hagin publicat explicant part dels fets, encara no sabem a canvi de què se li fa cas a Tusk.

Finalment, el dia 27 es fa el paperot al Parlament de llegir que es declara la independència, sense proclamar-la, i després es broda l'acte, amb unes signatures en un pati, per així enredar la població catalana, quan tot això, com molt bé consta al diari de sessions, no té valor jurídic.

En el judici els nou polítics catalans van ser condemnats, com molt bé va dir l'advocat Melero, per fets que no havien fet, o com va dir la SSS : "lo que no se publica en el DOG no existe".

Els polítics catalans això no ho han denunciat, perquè propagandísticament no els convé. Com tampoc han denunciat si cal arribar fins al TEDH totes les il·legalitats comeses per Espanya:

- El referèndum no era il·legal, Zapatero va canviar la llei que Aznar va fer.
- El desplegament de *piolins* era il·legal (CP -561).
- L'aplicació del 155 no es va fer segons marca la Constitució.
- L'actuació policial dels *piolins* l'1-0 contravenia les instruccions de la jutgessa.
- Destituir el govern és il·legal (CP-472.4).
- Convocar eleccions des de Madrid és il·legal.

De fet, ni la sentència del TC de l'Estatut era legal. A cap país europeu entenen que un TC pot canviar el redactat d'una llei, i molt menys si ja ha estat votada en referèndum.

I el fet que no ho hagin denunciat, crea precedents de legalitat, per tant, perjudica la independència de Catalunya. De fet, totes les demandes interposades pels polítics catalans són d'interès personal. No només això, sinó que Puigdemont en tres anys, en cap intervenció seva al Parlament Europeu ha defensat els Drets Nacionals de Catalunya, sinó que sempre insisteix a democratitzar Espanya.

Però tot aquest circ absurd només és superat pel fet que uns senyors que van aprovar una llei que afirmava que els tribunals forasters perdien jurisdicció, i que desobeint-la es van lliurar als tribunals colonials, ara pretenguin passar per herois per haver estat a presó. Serà el primer cas en les històries contra les lluites colonials del món on es doni aquesta paradoxa.

I les conclusions de tot això, per l'enemic són: que acceptem perdre la resta de la Nació, que acceptem ser un nou estat bilingüe, que acceptem pagar part del deute espanyol si marxem, que acceptem no ser una Nació Històrica sinó una nació que necessita un referèndum per autodeterminar-se de la mare Espanya.

I tot això els partits polítics catalans ho han acceptat a canvi de res, i sense aconseguir res. Només la classe política surt guanyant en paguetes, subvencions a mitjans afins, subvencions a menjadores de partits, i omplir l'administració de persones absolutament inútils, però amb carnet de partit. Com acabar totalment amb aquesta manera de fer política?

Tot això és la meva opinió. No són fets, no hi ha proves, però són les conclusions a les quals he arribat sobre el que s'ha viscut.